

РЕШЕНИЕ

№ 2138

гр. София, 01.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 23.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **908** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК, вр. с чл. 85 от Закон за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. К., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , срещу Решение № УПВР-61/14.01.2021г. на Интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет /МС/, с което е отхвърлена молбата му за закрила на осн. чл.70, ал.1 във вр. с чл. 13, ал.1, т.1 и т.2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на обжалвания акт, като постановен при съществено нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материалната разпоредба на чл.9, ал.1 от ЗУБ. Твърди се, че актът е немотивиран и съдържа взаимно-противоречащи си изводи за липса на вътрешен въоръжен конфликт и високи нива на безогледно насилие. Твърди, че причината да поиска закрила в Република България е несигурната обстановка в А. и заплахата за живота и сигурността му поради нестихващите военни действия между правителствените сили и талибаните. Поради тези причини жалбоподателят изпитвал основателен страх от преследване в държавата си по произход. Ситуацията в А. била твърде опасна, а твърденията на административния орган не били актуални и не отговарят на истината. Моли да бъде отменено обжалваното решение и преписката да бъде върната на административния орган..

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява,

представлява се от адв. А., назначена по Закона за правната помощ, която поддържа жалбата. Моли жалбата да бъде уважена по съображенията изложени в нея.

Ответникът, Интервюиращ орган на ДАБ при МС, редовно призован, се представлява от юрк.Ч., който моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, т.к. не са налице предпоставките на чл.8 и чл.9 от ЗУБ.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява от прокурор.

Съдът, след като се запозна с жалбата, становището на страните и извърши съвкупна преценка на доказателствата, приобщени към делото, намира за установено следното: Жалбоподателят Х. К. е подал молба с вх.№ РД09-ВР-1888 от 30.12.2020г. на РПЦ-С., отдел „ПМЗ-кв.Военна рампа” към ДАБ при МС, с която е поискал предоставянето на международна закрила. На същата дата е регистриран. Данните, които е предоставил чужденецът са въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал.1, т.3 от ЗУБ-собствено име Х., фамилия К., мъжки пол, [дата на раждане] , в общ.А., А., гражданин на А., етническа принадлежност – пащун, вероизповедание-мюсюлманин-сунит, семейно положение-неженен, тъй като не е представил документи, удостоверяващи самоличността му. Желанието за закрила е заявено лично пред длъжностни лица на ДАБ-МС. На същата дата, административният орган е изпълнил задълженията си, произтичащи от чл.58, ал.6 от ДАБ като е запознал жалбоподателя на разбираем за него език /дари/, в присъствието на преводач, за реда за подаване на молбата, за процедурата която ще следва, както и за неговите права и задължения и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. На същата дата - 30.12.2020г. е изготвена и дактилоскопна карта Евродак.

На 30.12.2020 г., съгласно чл.63а ЗУБ, е проведено интервю за изясняване бежанската история на жалбоподателя. Заявил е, че няма лични документи, като същите са останали в А.. Има роднини в Европейски съюз-братовчед във Франция. Твърди, че е напуснал държавата си по произход преди две години и няколко месеца-нелегално. Преминал е през П., където е бил само едно денонощие, след това за един месец в И. и накрая е бил две години в Турция. От Турция е заминал за Гърция, после в М. и от там в С.. Два месеца по-късно е задържан от сръбските власти и на 24 ноември 2020г. е предаден на българските власти. Твърди, че никога преди това не е бил в България и че е искал да достигне до Франция. През цялото време е пътувал нелегално. Заявява, че не е имал проблеми в А. свързани с етническата му и религиозна принадлежност. Там е имал магазин за продажба на мобилни телефони и една сутрин когато отишъл на работа видял, че магазина, заедно с няколко други е разрушен от бомба и решил, че няма как да живее повече там и напуснал. Не е имал никакви проблеми с абсолютно никого в държавата си по произход. Твърди, че целта му е да отиде в друга държава и дори се притеснява защо е в България.

Производството е приключило с решение №УПВР-61/14.01.2021г. на Интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал.1, вр. чл. 13, ал.1, т.т. 1 и 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

Административният орган е обосновал извод за наличието на явна неоснователност на молбата за търсене на закрила. Приел, че за жалбоподателя не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като спрямо лицето не е налице преследване, релевантно за предоставяне на такъв статут. Той не обосновава страх от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ: раса, религия,

националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение. В тази насока той не е направил конкретни изявления, никога не е бил заплашван пряко, нито пък е бил насилван или изтезаван. Той не е твърдял и не сочи, спрямо него да са предприемани реални действия на преследване, нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. Според административния орган не са изпълнени и законовите предпоставки на чл.9, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателствата по чл.9, ал.1, т.т.1 и 2 от ЗУБ. За жалбоподателя не е налице заплахата от смъртно наказание или екзекуция, от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, наложени в страната по произход, нито от посегателствата, формулирани в чл. 9, ал.1, т.3 ЗУБ, които обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Не се установява спрямо жалбоподателя да са налице сериозни и потвърдени заплахи, за да се счита, че ако се върне в А., той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут. Заявил, е че в района, в който живее в А. е много несигурен и е решил да отиде във Франция.

За да направи този извод, административният орган се е съобразил с информацията от справка от 09.12.2020г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС за обстановката в А..

В конкретния случай с жалбоподателя не се установява добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за неговия живот, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително, а видно от обсъжданата информация за обстановката там, такова не е налице. Поради това не е уважено и искането за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 от ЗУБ. Административният орган е приел, че за лицето не се установяват предпоставките за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ. Приел е също така, че по отношение на жалбоподателя не се установяват други причини от хуманитарен характер, поради което не е налице основанието по чл.9 ал.8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

По делото е постъпила информация от Н. Ч., юрисконсулт в ДАБ-МС, пълномощник, от която е видно, че Х. К. е напуснал самоволно последния си адрес-общеститие към ПМЗ-Военна рампа, [населено място], [улица] и е в неизвестност от 05.02.2021г., съгласно Докладна записка № РД09-ВР-219/05.02.2021г.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Оспореното решение е издадено по общия ред на чл. 68, ал.1, т.1 вр. чл 70, ал.1 от ЗУБ от интервюиращ орган съгласно, компетентността уредена в чл. 70, вр. с чл. 68, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Оспореното решение е връчено лично на жалбоподателя на 19.01.2021г., чрез осигурен превод, като жалбата е подадена в рамките на 7-мо дневния срок по чл.84, ал.2 от ЗУБ, чрез административния орган, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган и в кръга на законовите правомощия. В чл.48, ал.1, т.10 от ЗУБ е предвидено, че председателят на ДАБ

определя интервюиращите органи на ДАБ, които провеждат ускореното производство по реда на глава шеста, раздел втори от цитирания закон. В тази насока е представената Заповед № РД 05-789/09.12.2020г. Спазена е установената писмена форма по чл.59, ал.1 от АПК и изискванията на ал.2 за реквизити на административния акт.

Не са налице посочените в жалбата съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие на материално правните разпоредби.

Не се установява и нарушение на чл. 58, ал. 9 от ЗУБ. В случая не се изисква писмено становище от ДАНС, доколкото оспореното решение е постановено по реда на чл.70, ал. 1 от ЗУБ - в ускорена процедура в производството по общия ред, а в този случай съгласно разпоредбата на чл.58 ал.9 изр.2 от ЗУБ такова становище не се изисква.

Административният орган е спазил законовите изисквания на разпоредбата на чл.73 от ЗУБ, като последователно, обективно, безпристрастно и обосновано е извършил преценка на основанията относно предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Обоснован и кореспондиращ на събраните доказателства е изводът на административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по чл.8, ал.1 ЗУБ. Съдът споделя извода на административния орган, за неоснователност и недоказаност на молбата. Вярно е, че в отделни части на А. са извършвани въоръжени атаки и актове на насилие от страна на талибаните, но правилно административният орган е приел, че това не обосновава състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, а по-скоро касае инциденти с определени цели и спорадични актове на насилие. Следва да се отчете и обстоятелството, че самият жалбоподател не е изразил каквото и да е опасение от преследване или излагане на реална опасност от тежко посегателство в тази част на държавата, както изисква чл. 8 от Директива 2011/95/ЕС. Ето защо, съдът достига до същия извод като административния орган, че представената от жалбоподателя бежанска история, не сочи наличието на основание за предоставяне на статут на бежанец.

Съдът споделя становището на ответника за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 от ЗУБ. За жалбоподателя не се установи заплаха от смъртно наказание, екзекуция и изтезание или нечовешко или унизително отношение или наказание, наложени в А. по смисъла на чл.9, ал.1, т.т.1 и 2 ЗУБ, нито посегателствата, формулирани в чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, състоящи се от тежки и лични заплахи срещу живота или личността на жалбоподателя. Такива жалбоподателят не е посочил в интервюто или в молбата за международна закрила. Той не е посочил други причини, обуславящи необходимостта от предоставянето на хуманитарен статут.

Въз основа на изнесените факти в проведеното интервю с чужденеца, правилно административния орган е приел, че подадената молба за закрила е явно неоснователна на основание чл.13, ал.1, т.т.1 и 2 от ЗУБ.

Жалбоподателят заявява, че целта му е друга държава-Франция, където има братовчед и не желае да бъде в България, нещо повече- според собствените му думи от проведеното интервю става ясно, че дори се притеснява защо е тук. Твърдения, които не могат да бъдат подведени под хипотезиса на правните норми на чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗУБ.

Решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в Справка с вх. № МД-673/09.12.2020г. на Дирекция „Международна дейност” при ДАБ. На основание

чл.21, т.8 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. При подробен анализ на същата съдът намира, че не следва извода за наличие на безогледно насилие, като характеризиращ белег на въоръжен конфликт на територията на А.. Въпреки наличната информация, изложена и в представената справка на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ-МС, за сложността на ситуацията в страната и за наличието на конфликти и въоръжени сблъсъци, то същите не биха могли да се определят нито по своя характер, нито по своя интензитет и териториален обхват, като такива, които в контекста на изложената бежанска история да представляват самостоятелно основание за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя. Разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл.15, б. „в" от Директива 2004/83 ЕО (понастоящем чл. 15б"в" от Директива2011/95/ЕС), се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. В този смисъл е и нормата на чл. 9, ал.5 от ЗУБ, според която хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила там. От изложеното по-горе относно ситуацията в А., удостоверено в справките може да се направи извода, че степента на насилие, както към датата на произнасяне на административния орган, така и понастоящем не е на такова високо ниво, поради което не може да се приеме, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Напротив - от доказателствата по делото, с оглед приетата допълнително писмена справка на Дирекция "Международна дейност", данните в която потвърждават събрания по делото доказателствен материал, сочат, че в някои части на страната, обстановката е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност за гражданите, налице е възможност за вътрешно разселване и спокойно пътуване в същите. Ето защо жалбоподателят, в тези части от А. би могъл ефективно да се ползва от закрилата на правителството си. В този смисъл е и практиката на ВАС изразена в Решение по адм. д. № 1264/2012 на Върховния административен съд и др. В тази връзка и с оглед разпоредбата на чл.9 ал.5 от ЗУБ, интервюиращият орган правилно е отхвърлил молбата за закрила и в тази ѝ част като неоснователна.

При служебно извършената проверка, съдът не установи наличието и на останалите основания по чл. 8,ал.9 и чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

Предвид изложеното съдът приема, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена, поради което и на осн. чл. 85, ал.4 от ЗУБ и чл.172, ал.2, пр. последно от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 4–ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна, жалбата на Х. К., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , срещу Решение № УПВР-61/14.01.2021г. на Интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което е отхвърлена молбата му за закрила на осн. чл.70, ал.1 във вр. с чл. 13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ.
РЕШЕНИЕТО съгл. чл. 85, ал. 4 ЗУБ, не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: